

Prefață

Întâia epistolă a lui Pavel către Corinteni merită într-o măsură mare interesul tuturor celor care iubesc și prețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Ea dă un răspuns clar și precis la multe întrebări care se pun astăzi cu privire la starea lăuntrică a Adunării creștine. Deoarece în toate timpurile și în toate privințele este nevoie de o înțelegere corectă a Cuvântului lui Dumnezeu, vrem să încercăm să-L cercetăm cu ochiul curat, cu mintea trează și inimă credincioasă. Duhul Sfânt să ne călăuzească în harul Său!

În această epistolă sunt prezentate principii care astăzi sunt în multe feluri interpretate greșit și sunt tăgăduite și de aceea nu li se acordă nici o atenție, sau foarte puțină atenție, căci în multe privințe ele stau în totală opoziție cu ceea ce unei mari părți din creștinătate i-a devenit plăcut și de valoare prin tradiție, căci nu se renunță cu plăcere la ceea ce este aprobat de cei mulți. Dar dacă ne punem sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, atunci părerile omenești trebuie să dispară dinaintea adevărului. Fie ca noi toți să devenim conștienți de responsabilitatea noastră și să practicăm gândurile lui Dumnezeu. În mod deosebit în timpul nostru de necredință, de superficialitate și rătăcire, de egoism și decădere, este necesar să recunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu ca singurul ghid pentru umblarea noastră, dar și pentru comportarea noastră față de Dumnezeu și de lume, precum și în serviciile divine creștine. Domnul nu ne-a lăsat în nici o privință în necunoștință, ci ne-a făcut cunoscut gândurile Sale cu privire la toate lucrurile.

Sperăm și implorăm pe Domnul, ca și acest studiu să slujească sub binecuvântarea Sa ca să cunoaștem mai bine gândurile Sale.

Introducere

Epistola întâia către Corinteni tratează unele subiecte total diferite de cele din epistola către Romani. În loc să vorbească despre adevărurile creștinismului referitoare la mântuire și de rezultatele binecuvântate ale lucrării lui Hristos, ea tratează aproape exclusiv stările Adunării, lipsurile și metehnele ei.

Cu toate că la studiul acestei epistole pe de o parte inima se întristează profund și se smerește din cauza slăbiciunii triste a omului, care în toate privințele a greșit, pe de altă parte ea se bucură și se înviorează prin mărturia prețioasă despre credincioșia și dragostea infailibilă a lui Dumnezeu, care nu neglijează și nu uită pe ai Săi, chiar dacă ei se află în starea cea mai condamnată. Cu toată răbdarea și blândețea, Domnul învață pe credincioși cu privire la lucruri a căror cunoaștere poate fi presupusă ca fiind prezentă în orice inimă trează și spirituală; și tocmai aceasta face ca această epistolă să fie deosebit de prețioasă. Dacă ea tratează în mod deosebit stările din adunarea din Corint, găsim totuși în ea învățături binecuvântate, valabile pentru toate timpurile și în mod deosebit și pentru timpul nostru, cu privire la ordinea din Adunarea lui Hristos și cu privire la relațiile diferite și obligațiile fiecărui mădular unul față de altul, la care vrem să luăm seama.

Care a fost deci motivul pentru scrierea acestei epistole? Pentru a răspunde la această întrebare este necesar să se cunoască mai îndeaproape starea adunării.

După ce apostolul Pavel a călătorit prin Macedonia și a vizitat Atena, el a ajuns și la Corint – o cetate bogată și înfloritoare din Ahaia (Faptele Apostolilor 18). Aici a vestit Cuvântul lui Dumnezeu timp de un an și jumătate. Mulți corinteni, care au auzit mărturia despre Hristos Cel răstignit, au crezut; căci Domnul avea «mult popor în cetatea aceasta». Bogăția și luxul mergeau pereche cu imoralitatea cea mai profundă, așa că Corint a devenit proverbial în toată lumea. După ce a părăsit Corintul, Pavel s-a dus în Efes și de acolo la Ierusalim, ca «să țină sărbătoarea». De la Ierusalim și-a îndreptat pașii spre Antiohia, a străbătut din nou Asia Mică și a ajuns la Efes, unde a rămas încă o dată - doi ani. Intenționând să călătorească prin Macedonia și să viziteze adunarea din Corint - a avut intenția ca din Efes să călătorească spre Macedonia trecând prin Corint și să viziteze adunarea atât la ducere cât și la întoarcere, ca ei să aibă, așa cum el însuși spune, «o a doua favoare» (2 Corinteni 1,15.16) – a auzit «prin ai Cloei» (Capitolul 1,11), parțial prin zvonurile care circulau (capitolul 5,1), parțial printr-o scrisoare, pe care corintenii i-au scris-o, ca să primească răspuns la unele întrebări (capitolul 7,1 și în continuare), că în mijlocul lor erau multe lucruri greșite. Dușmanul permanent al lucrării lui Dumnezeu nu a dormitat în lipsa apostolului și a produs multă pagubă în adunarea privilegiată de multiple daruri ale harului, care amenința să distrugă lucrarea frumoasă.

Mai întâi duhul înțelepciunii lumii, care în Corint era pe o treaptă așa de înaltă, a început să-și facă simțită influența nimicitoare, să dea naștere la certuri, la partide, și astfel să răpească Adunării adevăratul ei caracter, unitatea ei în Hristos, și să amestece adevărul dumnezeiesc, simplu, cu filozofia păgână. Se făceau deja eforturi să se producă anumite separări, unul lăudând una altul pe cealaltă, fiecare dintre ei recunoscând și onorând ca și cap al partidei lor ori pe Pavel, ori pe Apolo, ori pe Chifa, sau chiar pe Domnul (capitolul 1,12). Nenumăratele partide, în care este fărâmițată acum Biserica lui Dumnezeu pe pământ, ne oferă dovada tristă, cum chiar între credincioși este omagiată înțelepciunea omenească, și în felul acesta cât de mult i-a reușit dușmanului să-și extindă lucrarea sa nimicitoare, pe care a început-o în adunarea din Corint. Și, vai!, aceste principii ale înțelepciunii lumii sunt așa de adânc înrădăcinate, că rezultatele ei triste nu numai că sunt puțin cunoscute și regretate în Biserica lui Dumnezeu pe pământ, ci chiar și credincioșii nu rareori aprobă această lucrare fără valoare, dar care fură ochii, nimicitoare, a dușmanului, prin aceea că ei consideră, că în grupările diferite văd un avantaj al cunoașterii universale a adevărului. Însă apostolul nu gândea așa. Cu cea mai mare severitate și cu fermitate extremă pășește îndeosebi în primul capitol al acestei epistole împotriva acestui rău îngrozitor, care amenința să distrugă adunarea, și caută să-l nimicească în germenii lui; și când în capitolul 11,19 spune «trebuie să fie și partide între voi», atunci cu siguranță spune aceasta nu ca să aprobe aceste partide, ci așa cum el însuși adaugă, «ca să se arate între voi cei aprobați» - și anume, aceia care nu s-au lăsat călăuziți de duhul filozofiei păgâne, ci de Duhul lui Dumnezeu și s-au ținut departe de orice duh de partidă.

Un alt pericol amenința adunarea din Corint prin strecurarea pe furiș a depravării. Existența luxuriantă, imorală din cetatea bogată Corint a început să-și exercite influența nimicitoare și asupra adunării de acolo și să întineze pe mulți. Cunoscut era păcatul curviei, împotriva căruia apostolul a trebuit să se împotrivescă cu fermitate. El arată tot caracterul condamnat al curviei înaintea lui Dumnezeu și efectul nimicitor pentru sfinții lui Dumnezeu, a căror poziție ca templu al lui Dumnezeu și mădulare ale lui Hristos (capitolul 6,15-19) este total dezonorată și tăgăduită prin acest păcat.

Cel de-al treilea pericol, care amenința adunarea din Corint, era influența învățătorilor falși, și anume aceia care erau dintre iudei. Aceștia căutau să submineze și să suspecteze nu numai chemarea lui Pavel și autoritatea lui ca apostol, ci și motivele curate în exercitarea funcției lui, și prin aceasta să nimicească activitatea lui binecuvântată. Aceasta din urmă era urmarea inevitabilă a primei. Dacă corintenii puneau la îndoială persoana și intențiile sincere ale apostolului, tot așa era și cu cuvântul și lucrarea sa. Aceasta era decisiv. Din acest motiv apostolul era deseori constrâns, atât în această scrisoare cât și în a doua scrisoare a sa, să vorbească despre sine însuși, despre funcția lui de apostol și despre comportarea lui în mijlocul corintenilor. Aceștia nu aveau încă privilegiul prețios al credincioșilor din timpurile de mai târziu și până acum, ca să posede scrierile Noului Testament ca autoritate și piatră de încercare infailibilă a adevărului, și cu cât Dumnezeu revela tot mai mult prin Pavel binecuvântările Adunării, care în Vechiul Testament erau foarte vag arătate sau erau chiar complet necunoscute (capitolul 15,51.52; Efeseni 3,2-6), cu atât mai mult învățătorii greșiți iudei aveau un câmp mai larg de a influența sufletele slabe.

Filozofia păgână, depravarea în mod deosebit prin păcatul curviei, și învățătura falsă erau deci cele trei puncte principale prin care dușmanul făcea eforturi să practice influența lui nimicitoare asupra adunării din Corint și să distrugă acțiunea binecuvântată a adevărului. Chiar dacă acolo erau și alte stări rele, acestea erau în legătură mai mult sau mai puțin cu cele prezentate mai înainte și erau de cele mai multe ori urmarea acestora.

Aceasta era deci, în puține cuvinte, starea adunării din Corint, așa cum o vom vedea după aceea din epistole. – Pavel era în Efes, unde Domnul îi deschisese o ușă largă și cu folos (capitolul 16,9). Dar când a auzit de tot acest rău, a renunțat la ceea ce își propusese, ca să viziteze deja acum Corintul. Căci în felul în care stăteau lucrurile ar fi fost constrâns să se folosească de autoritatea sa apostolică (2 Corinteni 10,2-6) și să apară cu nuiua în între copiii lui (1 Corinteni 4,21); și marea lui dragoste de părinte nu se putea uni cu aceasta (2 Corinteni 1,23). El le scrie o scrisoare și gândește să-i viziteze abia la întoarcerea lui din Macedonia (1 Corinteni 16,5), și până în momentul acela aștepta un succes binecuvântat al scrisorii sale, ca apoi să poată fi cu bucurie în mijlocul lor. Ce tandrețe cruțătoare ne arată această comportare a apostolului! Și totodată Duhul Sfânt a folosit această stare tristă din Corint ca să adauge o perlă deosebit de prețioasă la șiragul minunat de frumos al revelațiilor lui Dumnezeu.

În ceea ce privește fiecare secțiune a acestei scrisori, acestea nu sunt greu de recunoscut, deoarece trecerea de la un subiect la altul se face de cele mai multe ori foarte clar. Înainte ca apostolul să înceapă cu îndemnurile în detaliu, înainte să rostească un cuvânt de mustrare, el amintește mai întâi bogăția de nemăsurat a harului, cu care Dumnezeu a binecuvântat deja pe corinteni și îi va binecuvânta în continuare. Această menționare și recunoaștere a harului primit din capitolul 1,1-9 constituie totodată introducerea acestei epistole.

După aceea în primele capitole el vorbește îndeosebi despre caracterul slujbei lui, și vorbind despre sciziuni și înțelepciunea lumii acesteia arată contrastul total al acestora față de revelația și înțelepciunea lui Dumnezeu (capitolele 1-4).

În capitolul 5 vorbește despre stricăciunea morală și comportarea față de acei creștini care trăiau în păcate evidente.

În capitolul 6 mustră judecățile dintre credincioși din cauza lucrurilor pământești și arată caracterul condamnat al curviei

Capitolul 7 tratează problema căsătoriei, vorbește mai întâi de obligațiile celor căsătoriți și apoi atenționează în principal să se rămână în starea în care a fost chemat.

Capitolul 8 vorbește despre mâncarea jertfelor închinată idolilor și stabilește principiul general de a nu răni conștiința slabă.

În capitolul 9 apostolul vorbește despre funcția lui și că la corinteni el nu s-a folosit de drepturile lui în această funcție, și ce l-a determinat să facă aceasta.

Capitolul 10 arată că se poate fi în legătură cu Biserica sau Adunarea, cu botezul și cu masa Domnului și totuși să mergi în pierzare. După aceea vorbește în același capitol despre pericolul corintenilor de a fi înșelați prin slujbele idolești sau prin sărbătorile închinată idolilor, și pentru o mai bună înțelegere a acestor lucruri amintește Masa Domnului.

În capitolul 11 avem comportarea în întrunirile la serviciile divine, atât personal (versetele 1 și 16), cât și general.

Capitolul 12 vorbește despre adevăratul caracter al practicării darurilor spirituale.

În capitolul 13 apostolul arată că dragostea întrece cu mult toate celelalte daruri.

În capitolul 14 continuă cu aceasta și totodată vorbește despre folosirea corectă a darurilor.

În capitolul 15 dovedește detaliat învățătura despre înviere, care era tăgăduită de unii, și urmările deosebit de importante care rezultă din aceasta și la sfârșitul capitolului vorbește despre transformarea celor rămași în viață la venirea Domnului și triumful aceluia care prin înviere sau prin transformarea trupurilor pieritoare vor fi eliberați pentru totdeauna de ultimele consecințe ale păcatului, aceasta înseamnă de moarte.

În capitolul 16 apostolul îndeamnă să se facă o colectă pentru săracii din Iudea, îndeamnă pe corinteni să fie supuși aceluia care fără o chemare din partea oamenilor ci numai prin puterea Duhului Sfânt s-au pus în slujba sfinților și au fost găsiți credincioși în această slujbă – un adevăr important pentru toate timpurile -, și apoi încheie scrisoarea cu unele saluturi.

Capitolul 1

«*Pavel, chemat apostol al lui Isus Hristos*» (versetul 1). Ca și în scrisoarea către Romani, Pavel se prezintă aici adunării din Corint ca apostol chemat (sau: convocat) al lui Isus Hristos, ceea ce a dat funcției lui de apostol adevărata autoritate. Dumnezeu Însuși i-a încredințat această funcție și i-a dat această autoritate. El se putea referi la aceasta, în opoziție cu mulții învățători falși, care s-au strecurat în Corint și care nu aveau această chemare dumnezeiască.

Sosten, fratele, care este de asemenea amintit la începutul acestei scrisori, este probabil același pe care îl găsim în Faptele Apostolilor 18,17. Numele lui trebuia să acorde cuvintelor apostolului cu atât mai multă greutate cu cât el cunoștea bine cum stăteau lucrurile cu Adunarea și cu tot ce a avut loc acolo. Salutul care urmează după aceea (versetul 2) ne arată relația intimă a adunării cu Dumnezeu, poziția ei binecuvântată înaintea Lui în Hristos, precum și caracterul ceresc al chemării ei. Scrisoarea este adresată tuturor celor care cheamă cu adevărat Numele lui Isus Hristos, deoarece harul nespus de mare al lui Dumnezeu i-a adus pe toți în aceeași relație de apropiere și intimă cu Dumnezeu, și pentru că în atenționările deosebite cu privire la stările din adunarea din Corint sunt cuprinse principii generale care nu au valabilitate mai redusă pentru creștinii tuturor timpurilor și din toate locurile. Totodată salutul ne arată clar cu ce are de fapt a face scrisoarea: despărțirea de lume și de principiile ei, curățirea de păcat, în mod deosebit de curvie, și respingerea oricărei preamăriri a omului. Ca «*Adunarea a lui Dumnezeu*» și ca «*sfințiți în Hristos Isus*» noi suntem puși deoparte față de

lume și păcat și avem poziția noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos. Titlul «*sfinți chemați*» arată caracterul adevărat al umblării noastre practice aici jos și în final «*Numele Domnului nostru Isus Hristos*» este singurul subiect al venerației.

Oricât ar fi fost de triste și de condamnabile stările din adunarea din Corint, acestea nu lezau câtuși de puțin poziția binecuvântată a ei înaintea lui Dumnezeu, deoarece aceasta se bazează exclusiv pe lucrarea înfăptuită de Hristos și nu era dependentă de nimic altceva. Însă noi suntem capabili să privim în felul acesta pe creștinii care trăiesc neglijenți numai atunci când noi înșine trăim aproape de Domnul. Așa era în cazul lui Pavel; de aceea el, deplin conștient de răul care pătrunsese în Corint, care a umplut inima lui cu adâncă durere, putea să laude harul lui Dumnezeu și putea să vorbească cu liniște și îndrăzneală deplină despre relația lor intimă cu Dumnezeu și despre bogăția acestui har, care în Hristos Isus s-a revărsat așa de mult (versetele 4.5). Nimic nu era în stare să-l împiedice în privința aceasta. Oricât de mult i-ar fi reușit dușmanului să ducă în rătăcire pe sfinții din Corint, să-i slăbească și să-i întineze – aici era ceva pe care el nu putea să-l slăbească și nici să-l întineze; harul lui Dumnezeu în Hristos Isus față de ei era inatacabil. El era totodată izvorul limpede, care nu seacă niciodată, care păstra curajul și încrederea apostolului chiar și în starea tristă a adunării din Corint și umplea permanent inima lui cu mulțumire față de Dumnezeu din pricina lor (versetul 4). Tot așa harul îi oferea ocazia binevenită să lase să se reverse dragostea lui, pe care el o avea pentru corinteni, așa cum el însuși spune, și care în niciuna din celelalte scrisori ale lui nu iese așa de clar în evidență – să le spună tot ce avea de spus pentru ei; și nimic nu era mai potrivit să-i pregătească un drum spre inima corintenilor, ca această dragoste, și în felul acesta cuvintele lui au căzut pe un teren pregătit.

Probabil aici cineva ar putea obiecta: această conștiință a harului neschimbabil nu va da ocazia unei indiferențe și mai mari? Nicidecum, căci dacă ceva este capabil să facă toată greutatea sfințeniei lui Dumnezeu să lucreze la conștiința noastră, să dea naștere la rușine față de păcat și despărțire de el și să facă inimile noastre primitive de îndemnuri, atunci aceasta este harul neîngrădit al lui Dumnezeu în Hristos Isus. Cum ar putea cineva, care stă în legătură așa de intimă cu Dumnezeu și este așa de binecuvântat, să mai trăiască mult timp în păcat! De aceea, în loc să prezinte păcatele lor într-o lumină favorabilă, apostolul îi așează pe corinteni în prezența directă a lui Dumnezeu, pentru ca ei să se preocupe cu păcatele lor și să se judece în lumina lui Dumnezeu. Pavel nu s-a lăsat copleșit de tristețea provocată de păcatele creștinilor, ci a privit la credincioșia veșnică a lui Dumnezeu, care nu numai cheamă pe credincioși, ci și îi va păzi până la sfârșit, ca în ziua lui Hristos să fie fără vină.

Hristos este prezentat aici, ca și în alte locuri, ca singurul subiect al credinței, ca singurul punct central al tuturor binecuvântărilor. Corinteni au primit totul în El; «*în El*» ei erau «*îmbogățiți în orice cuvânt (învățătură) și în orice cunoștință*» (versetul 5). În obținerea acestor daruri ale harului exterioare, «*cuvânt al învățăturii și cunoașterii*», mărturia despre Hristos a fost confirmată între ei prin puterea Duhului Sfânt (versetul 6). Ei nu duceau lipsă de nici un dar, nu le lipsea nimic; ei așteptau «*descoperirea Domnului nostru Isus Hristos*» (versetul 7). Această așteptare era acum privilegiul lor binecuvântat. Este clar, că apostolul nu vorbește aici de răpirea Adunării, deoarece această taină el o revelează abia în capitolul 15, ci de venirea lui Hristos în general, pentru glorificarea alor Săi și pentru judecarea lumii.

După ce apostolul în cuvinte puține, dar pline de dragoste, le-a prezentat corintenilor harul bogat de care au avut parte, el vorbește tot așa de simplu și precis despre credincioșia lui Dumnezeu față de ei. Această credincioșie era baza încrederii lui, atunci când s-a gândit la

răbdarea lor până la sfârșit; căci el spune «care vă va întări până la sfârșit, ca să fiți de neînvinuit în ziua Domnului nostru Isus Hristos¹. Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați în comuniunea Fiului Său Isus Hristos, Domnul nostru» (versetele 8.9)

Deci credințioșia lui Dumnezeu era cea care întărea pe sfinții din Corint, pentru ca în această zi măreață și solemnă ei să stea înaintea Lui fără vină. El Însuși «i-a chemat în comuniunea Fiului Său Isus Hristos», și tot El era Cel care a înfăptuit pe deplin această chemare. De această comuniune se leagă toate binecuvântările noastre. Dumnezeu rămâne permanent pentru noi ceea ce El este și pentru Hristos. Deci harul și credințioșia lui Dumnezeu erau fundamentul pe care apostolul își întemeia învățăturile și îndemnurile adresate corintenilor, când el se pregătea să le întărească din nou picioarele slăbănogite și mâinile lor obosite.

În versetul 10 apostolul începe cu îndemnurile sale, sau mai degrabă cu rugămintea sa, și pune ca motiv înaintea sufletelor lor Numele Aceluia în care ei, așa cum am văzut mai înainte, au primit toate binecuvântările; el roagă «pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos». Și ceea ce în primul rând preocupa inima lui era pericolul mare, care amenința unitatea Adunării. Între ei erau dezbinări, care până în momentul acela nu dăduseră încă loc la sciziuni exterioare, dar curând puteau conduce la aceasta: căci certurile sunt începutul sciziunilor. Căci conflictului lăuntric îi urmează curând cel exterior, așa după cum numai unitatea lăuntrică păstrează unitatea exterioară. De aceea apostolul roagă pe corinteni așa de insistent, ca totdeauna să aibă «același gând». Cât de opus este acest îndemn serios al apostolului față de concepția acelor care gândesc că despărțirile sunt de dorit. Vai, cât de mult dovedesc prin aceasta că ei nu cunosc caracterul adevărat al Adunării, unitatea ei ca trup al lui Hristos, și de aceea nu suferă deloc din cauza rupturii îngrozitoare, la baza căreia au pus acele concepții și păreri diferite. Tocmai neluarea în seamă a acestui îndemn serios al apostolului a dat naștere la confuzii așa de mari și rupturi cu rezultate imprezvizibile în creștinătate, și toate eforturile oamenilor de a vindeca această ruptură și a camufla toate aceste sciziuni cu o aparență exterioară de unitate sunt total zadarnice – căci ele nu alcătuiesc o unitate – și în cel mai bun caz servesc la autoînșelare. Ruptura lăuntrică rămâne și sciziunile se înmulțesc, dacă noi cu inima smerită și lucidă nu ne întoarcem la înțelepciunea lui Dumnezeu și nu ne smerim sub Cuvântul Său. Înțelepciunea dumnezeiască unește, iar înțelepciunea omenească dezbină și transformă adevărul simplu și binecuvântat într-o caricatură tristă a partidelor lipsite de putere. Începutul acestora îl vedem în adunarea din Corint. «*Vorbesc dar despre aceasta, că fiecare dintre voi zice: „Eu sunt al lui Pavel!” „Și eu, al lui Apolo!” „Și eu, al lui Chifa!” „Și eu, al lui Hristos!”*» (versetul 12). Ei au făcut pe slujitorii cei mai de seamă ai lui Hristos, da, pe El Însuși, ca și căpetenii ai diferitelor partide. Aceia dintre ei, care și-au atribuit Numele lui Hristos – în opoziție cu cel al lui Pavel, Apolo, Chifa, etc. – nu erau mai puțin însuflețiți de duhul de partidă decât ceilalți, deoarece ei de asemenea folosesc acest Nume pentru a ridica un zid de despărțire între frați. Însă în felul acesta «*Hristos a fost împărțit*», unitatea vizibilă a trupului Său a fost distrusă, lucrarea Lui nu a fost recunoscută și a fost tăgăduită cu privire la adevăruri importante. În felul acesta El a încetat să fie singurul Izvor al binecuvântărilor și singurul subiect al venerației tuturor. Deci rupturile din adunarea din

---

¹ Responsabilitatea creștinului stă în legătură cu ziua lui Hristos, dar privilegiile lui cu venirea Sa (compară versetele 7 și 8).

Corint a avut urmările cele mai triste, și de aceea apostolul pășește cu o așa mare râvnă împotriva lor.

«*Este Hristos împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau pentru numele lui Pavel ați fost botezați?*» (versetul 13), sunt întrebările serioase ale apostolului. Răspunsul nu putea fi altul decât negativ. «*Mulțumesc lui Dumnezeu*», spune el mai departe, «*că n-am botezat pe niciunul dintre voi, afară de Crisp și de Gaiu, pentru ca nimeni să nu spună că am botezat pentru numele meu. ... Pentru că Hristos nu m-a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia*» (versetele 14-17). Desigur apostolul nu a botezat, deoarece el nu a primit de la Dumnezeu nici o însărcinare specială în privința aceasta – în fond adevărul despre botez era inclus în Evanghelia, care cuprindea tot adevărul nou-testamental, și apostolul vestea Evanghelia cu râvnă devotată. Pavel putea prin urmare să spună: nu v-am dat nici un punct de reper, ca să vă numiți după numele meu; dar dacă totuși o faceți, nu este vina mea. Chemarea lui Pavel în funcția de apostol nu o găsim în Matei 28,19, ci în Faptele Apostolilor 26,17.18 și 13.2.3. Desigur apostolul nu a scris aceste cuvinte despre botez ca și cum el ar fi avut ceva împotriva botezului; cuvintele lui confirmă suficient, că el a botezat pe unii. Ce învățătură prețioasă despre botez ne dă Pavel de exemplu în epistola către Romani capitolul 6. Cititorul cu judecată va recunoaște aceasta imediat.

În versetele următoare ale acestui capitol ne este prezentat caracterul adevărat al înțelepciunii omenești, care a început să-și exercite influența ei nimicitoare în adunarea din Corint, dezaprobarea ei de către Dumnezeu, nebunia ei, lipsa ei de valoare și opoziția ei totală față de înțelepciunea lui Dumnezeu. Pavel era trimis să vestească Evanghelia; dar «*ca să nu fie făcută zadarnică crucea lui Hristos*» (versetul 17). Căci crucea lui Hristos ca atare revelează puterea lui Dumnezeu; contribuția omului o nimicește în acțiunea ei asupra inimii omului. Corinteni trăiau în mijlocul științei mari a concepției greacă despre lume și de aceea puneau bază mare pe înțelepciunea omenească. De aceea cuvintele apostolului au o importanță mare: «*Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu. Pentru că este scris: „Voi nimici înțelepciunea înțelepților și voi înlătura priceperea celor pricepuți*» (versetele 18.19). Zadarnice erau toate eforturile oamenilor, ca prin înțelepciunea lor să obțină fericirea. Înțelepții, cărturarii și „filozofii” (certăreții, polemiștii) veacului acesta au apărut în mulțime și apoi au dispărut (versetul 20); un sistem filozofic lua locul altuia; dar toată înțelepciunea celor înțelepți și toată mintea celor pricepuți a descoperit numai vanitate și nebunie. Inima omului a rămas nemulțumită și adevărata fericire ascunsă, deoarece lumea prin înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu (versetul 21); și tocmai aceasta arată clar, că Dumnezeu a făcut înțelepciunea lumii acesteia o nebunie. Și când această nebunie s-a arătat pe deplin, «*Dumnezeu a avut plăcerea să mântuiască pe cei care cred, prin nebunia predicării. Iudeii, într-adevăr, cer semne și grecii caută înțelepciune*» (versetele 21.22). Ce este în ochii omului mai nebunesc și mai lipsit de importanță decât un Hristos răstignit, un Om pe treapta cea mai inferioară, pe care El poate ajunge, la cruce, și să vezi în mijlocul tâlharilor pe Acela care a fost hotărât și dat de Dumnezeu ca tocmai în sărăcia și starea Lui umilă să fie spre mântuirea oamenilor? Ah, cât de incapabilă este înțelepciunea omului să vadă în aceasta înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, și ce umilitor este pentru el, ca tocmai în această nebunie să găsească drumul spre mântuire! Este sigur, că Dumnezeu nu se putea revela într-o înfățișare mai umilă. De aceea și predica despre Hristos răstignit este «*pentru iudei, poticnire, și pentru națiuni, nebunie*» (versetul 23). Atât propria dreptate a acelora, cât și înțelepciunea acestora nu găsesc

nici o hrană în Hristos, Cel răstignit; atât unul cât și celălalt ajung deopotrivă la sfârșitul lor. De aceea Hristos în această statură era pentru aceia o pricină de poticnire și pentru aceștia o nebunie; *«dar pentru cei chemați, și iudei și greci, Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu»* (versetul 24). Cei chemați dintre iudei au găsit în Hristos răstignit *«puterea lui Dumnezeu»*, au găsit ceea ce ei din cauza naturii lor stricate au căutat zadarnic în Lege, și cei dintre greci au găsit *«înțelepciunea lui Dumnezeu»*, ceea ce prin toată știința lor filozofică niciodată nu au cunoscut; *«Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii»* (versetul 25). Nebunia și slăbiciunea lui Dumnezeu, Hristos răstignit, se revarsă mult mai mult decât toată puterea omenească și înțelepciunea omenească. Acesta este un adevăr sever, dar și un adevăr prețios și fericit.

Tot așa dovedește și chemarea creștinilor, că Dumnezeu nu a ales ce este puternic, ce are prestigiu, ce este înalt, ci ce este slab, ce este nebun, ce este neînsemnat, ce nu are valoare, ca să facă de rușine pe cei înțelepți, pe cei puternici, pe cei mari ai lumii acesteia, *«ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu»* (versetele 26-29). Cei chemați însă nu sunt numai o dovadă că Dumnezeu a ales lucrurile bune, neprețioase și slabe, înaintea celor înțelepți și puternici ai lumii, ci mult mai mult decât aceasta; căci apostolul adaugă: *«Iar din El, voi sunteți în Hristos Isus»* (versetul 30). Noi suntem din Dumnezeu și avem parte de natura Sa dumnezeiască; noi posedăm viața Sa, ființa Sa; poziția noastră de creștini o avem din Dumnezeu. *«Hristos Isus a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu, și dreptate și sfințenie și răscumpărare»* (versetul 30) – toate în totală opoziție cu pretențiile nejustificate ale duhului omenesc și cu dreptatea falsă a iudeilor aflați sub Lege și cu măsura sfințeniei prezentate prin Lege, și tot așa cu slăbiciunea omenească, pe care Dumnezeu o va îndepărta, chiar și ultima urmă a ei va fi înlăturată, când în cele din urmă El va revela toată puterea în Hristos, în ziua în care El va face salvarea deplină alor Săi. Atunci va dispărea tot ce este de la om. Omul a pierdut totul, și numai Dumnezeu poate să-i redea totul înapoi. Crucea lui Hristos revelează atât pierzarea deplină a omului, cât și darul lui Dumnezeu spre mântuirea sa și fericirea sa veșnică. Vedem aici omul dezbrăcat total și îmbrăcat de Dumnezeu, sărăcit total și îmbogățit de Dumnezeu. Hristos posedă înțelepciunea lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu, sfințenia lui Dumnezeu și a adus o mântuire deplină, și El a devenit toate acestea pentru noi. De aceea numai Domnul și tot ce am primit în El și prin El poate fi subiectul laudei noastre. Și în această laudă niciodată nu vom fi de rușine, căci Domnul rămâne veșnic. Chiar și la eșuarea întregii înțelepciuni omenești și la cufundarea tuturor puterilor omenești, sufletul găsește aici un fundament de nezdruccinat, ca fără teamă să poată construi toate speranțele lui. Dumnezeu Însuși a pus acest fundament. El Însuși ne-a dat pe Hristos. Ce siguranță desăvârșită pentru inimă! De aceea *«cine se laudă să se laude în Domnul»* (versetul 31).